

Dierbare Broeders en Zusters,

Liefde is radicaal. Wie echt liefheeft, geeft zichzelf volledig, met al wat men is, al wat men heeft. Daarom is de weg van de liefde ook nooit ten einde. Wie de weg van de liefde bewandelt staat nooit stil, gaat steeds verder. Wanneer de liefde ons vordert één mijl met haar te gaan, dan gaan we er twee. En na die tweede mijl, doen we er ook nog een derde bij, en een vierde, een vijfde, een zesde... En wanneer men ons het onderkleed afneemt, dan ook het bovenkleed geven, en ook de schoenen, en desnoods al wat we bezitten. En wanneer men ons slaat op de rechterwang, dan ook de linkerwang aanbieden en ja, zelfs geheel ons lichaam, tot aan de dood toe indien het moet. Altijd kunnen we meer geven, altijd kunnen we meer beminnen.

Ja, wij geloven in de Liefde en daarom is ons leven als christenen ook rusteloos. Enkel bij God kan ons hart rust vinden. Want enkel bij God kan de liefde werkelijk alles in bezit nemen. Enkel bij God is het Bestaan gelijk aan het Liefhebben, het Zijn gelijk aan de Liefde. Welnu, Jezus vraagt ons: *“Weest volmaakt, zoals uw Vader in de hemel volmaakt is.”* Echte liefde kent geen andere grens dan God zelf.

Maar echte liefde vraagt ook steeds offers. Echte liefde is niet mogelijk zonder dat wij onszelf overwinnen. Wij moeten natuurlijk van onze wraakgevoelens kunnen afzien. Maar we moeten ook verder gaan dan de strikt evenredige vergelding van het *“oog om oog; tand om tand”*. De liefde vraagt zelfs dat wij alle mensen, zonder onderscheid, zouden beminnen, ja, zelfs in uiterst moeilijke omstandigheden, wanneer wij omringd worden door haat: *“Ik zeg u: bemint uw vijanden.”* Want alleen door de Liefde kan de haat en de zonde worden overwonnen. Dat was de grote boodschap van Christus' Lijden, Dood en Verrijzenis.

Maar we kunnen ons afvragen: hoe is dat mogelijk voor ons, stervelingen: onze vijanden beminnen? Zeker wanneer ze ons of onze dierbaren verschrikkelijke dingen hebben aangedaan? Meent Jezus dat nu écht? Het is een legitieme vraag.

Maar om deze oproep van Jezus te begrijpen, is noodzakelijk te weten waarover we spreken, wanneer we het woord liefde gebruiken. Het gaat hier uiteraard niet om een soort gevoelsmatige, menselijke aantrekkingskracht tot zijn vijanden. De liefde waarvan er hier sprake is, is niet zomaar een hartstocht. Liefde betekent fundamenteel: willen dat iemand bestaat.

En wanneer God liefde is, dan betekent dat eerst en vooral dat God *zichzelf* liefheeft, dus dat Hij zichzelf *wil*.

Daarnaast wil God ook Zijn leven met anderen delen. En zo scheidt God onophoudelijk het universum en in het bijzonder de mens. Elke seconde van ons leven scheidt God ons, dat betekent: Hij houdt van ons, *houdt* ons in leven. God heeft ons lief, dat wil zeggen: Hij wil dat wij zijn.

En dat betekent eveneens dat Hij wil dat wij dat Zijn in haar *volheid* kunnen genieten, dat wij uiteindelijk mogen deelhebben aan het Eeuwig Leven van God zelf. Liefde betekent het goede, het *wel-zijn* willen van zichzelf en van de ander. Daarom

verduidelijkt Jezus ook Zijn oproep, door er aan toe te voegen: *“Bidt voor wie u vervolgen, opdat gij kinderen moogt worden van uw Vader in de hemel”*.

De liefde voor onze vijanden toont zich dus niet door geforceerde glimlachen of schijnheilige avances; maar wel eerst en vooral door ons gebed. Bidden voor onze vijand, dat is voor hem het goede willen, willen dat hij bestaat, en bestaat voor eeuwig. Dat betekent dus ook te bidden voor de bekering van de zondaars, en hen zelfs eventueel te berispen of te straffen.

Want niemand is volledig bedorven. Zelfs de slechtste mens is door de kracht van de liefde te bekeren. Zolang we in dit aardse leven zijn, kan God het hart van de zondaar raken. En daarvoor rekent Hij op ons gebed.

Ontelbare heiligen hebben ons hiervan een voorbeeld gegeven, denken we maar aan Sint-Stefanus die had gebeden voor de bekering van Saulus, toen deze hem liet stenigen. Of aan een heilige zoals Maria Goretti. Dit elfjarig meisje werd met veertien messteken neergestoken toen zij zich verzette tegen haar aanrander. Twee dagen later stierf ze in het ziekenhuis nadat ze aan haar moordenaar had vergeven en voor hem had gebeden. De man werd tot dertig jaar dwangarbeid veroordeeld en in de gevangenis kreeg hij een visioen van Maria Goretti. Vrijgekomen vroeg hij tijdens Kerstmis aan Maria's moeder vergiffenis, en die gaf zij hem onmiddellijk. Hij bekeerde zich en werd lekenbroeder bij de Kapucijnen. Samen waren ze aanwezig op de heiligverklaring van Maria Goretti. Echte liefde is tot alles in staat.

En tot deze absolute, onvoorwaardelijke en onbaatzuchtige liefde roept Jezus ons op. Wanneer men er zich enkel toe beperkt om “in regel” te zijn, wanneer men blijft stilstaan, dan is men al geen christen meer. De christen gaat altijd maar verder op de weg van de volmaakte liefde. Niets mag ons tegenhouden. Gods genade en Maria's bijstand zullen ons dragen wanneer we zelf niet meer kunnen lopen. Zij zullen ons brengen naar ons hemels vaderland, waar we voorgoed kunnen thuiskomen in de Liefde van God. Amen.